

Μία γυναίκα που μοιάζει με την Παναγία κάθεται έδω στο παγκάρι (Γερόντισσα Μακρίνα Βασσοπούλου)

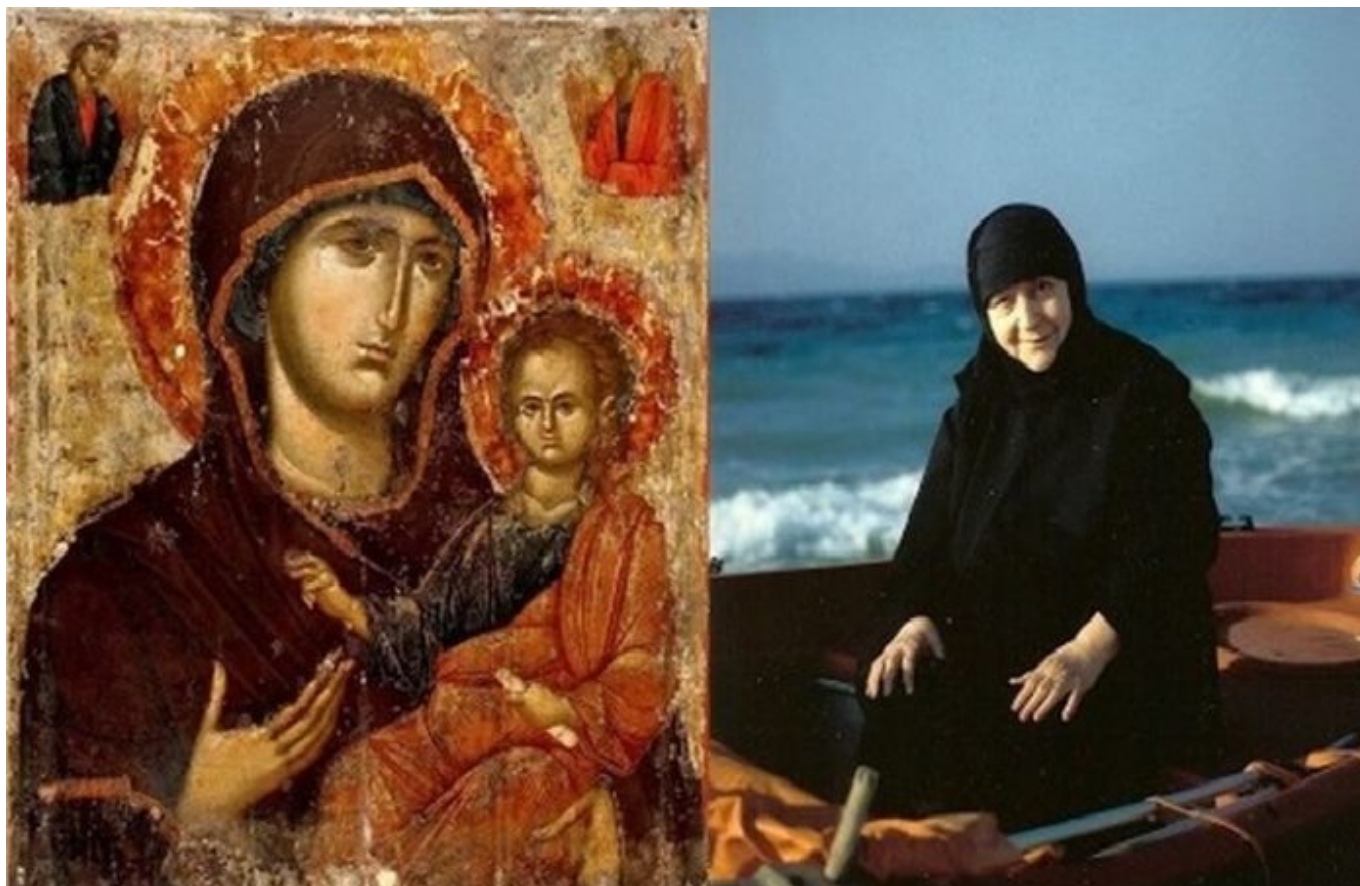
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γερόντισσα Μακρίνα:

-Σήμερα ήρθε ένας κύριος, που μόλις μπήκε μέσα στο Μοναστήρι, είπα: «Αυτός ο άνθρωπος κάτι καλό έχει μέσα στην ψυχή του».

Δεν ξέρω, μιὰ άλλοίωσι ήρθε μέσα στην ψυχή μου. Είχε ένα προσωπάκι που έλαμπε.

Πρὶν ἔρθῃ στὸ ἀρχονταρῖκι, μιλοῦσα μὲ λαϊκοὺς γιὰ τὴν προσευχή, τί δύναμι ἔχει ἡ προσευχή καὶ τί σοβαρὸ εἶναι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσέχη στὸ θέμα τῆς ψυχῆς.

Ὅχι προσευχή νὰ τελειώσουμε μόνο τὰ κομποσχοίνια μας -καὶ αὐτὸ βέβαια τὸ δέχεται- ἄλλα νὰ νοιώσουμε τὸν Δεσπότη μας Χριστό, νὰ Τὸν νοιώσουμε στὴν καρδιά μας, αὐτὴ εἶναι πραγματικὴ προσευχή.

Καθὼς λοιπὸν συζητούσαμε τί εἶναι ἡ προσευχή, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀκούγοντας προσευχή, μέσα του ἀλλοιώθηκε. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε περισσότερο- εἶδα σὰν μία ἀκτίνα στὸ πρόσωπό του καὶ μοῦ εἶπε:

-«Γερόντισσα, μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω;». «Εὐχαρίστως, νὰ μοῦ μιλήσετε», εἶπα.

-«Ἐγὼ ἤμουν δέκα χρόνων παιδάκι- ἡ μητέρα μου ἦταν εὐσεβεστατη, πολὺ ἁγία γυναίκα, τέτοια ἀκρίβεια ποὺ εἶχε στὴ ζωή της, σὰν νὰ ἦταν μία κατὰ κόσμον μοναχή.

Καὶ ἂν δὲν ζοῦσε στὸ Μοναστήρι, πολιτευόταν σὰν νὰ ἦταν μοναχή- τόσο εὐλάβεια εἶχε. Καὶ μοῦ λέει μιὰ μέρα:

-«Παιδάκι μου, νὰ πᾶμε στὸν Ἑσπερινό, νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία νὰ ἀνάψουμε ἕνα κεράκι;»

-«Νά πᾶμε, μαννούλα». Ἄφοῦ φθάσαμε, μόλις μπήκαμε στὴν ἐκκλησία, σὰν νὰ μὲ τράβηξε μία δύναμι στὸ παγκάρι. Καὶ βλέπω μία πανύψηλη μοναχὴ μὲ κάλυμμα, ποὺ εἶχε ἕναν κόκκινο σταυρό. Ἔγω Τὴν κοίταζα, αὕτη μὲ κοίταζε- ἡ μητέρα πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὶς εἰκόνες.

Κάτι ἀνεξήγητο μὲ τραβοῦσε νὰ Τὴν κοιτάζω ὄλο καὶ περισσότερο. Ἄμα τὸ σκεφτῶ σαλεύεται ὁ νοῦς μου.

Τέτοια ὁμορφιά, τέτοια ὠραία μορφή, τέτοιο κάλλος, ἄστραφτε τὸ πρόσωπό Της - κι ἐγὼ Τὴν κοίταζα καὶ Αὐτὴ μὲ κοίταζε καὶ μοῦ χαμογελοῦσε καὶ ἔγω Τὴν κοίταζα, Τὴν κοίταζα καὶ δὲν Τὴν χόρταινα.

Ἐλαμπε τὸ πρόσωπό Της! Κι αὐτὴ ἡ ἀκτινοβολία ποὺ ἔλαμπε στὸ πρόσωπό Της ἦρθε στὴν καρδιά μου. «Μαμά, μαμά, μαμά!», φώναξα ἐκείνη τὴν ὥρα. «Τί εἶναι παιδάκι μου, τί ἔπαθες;»

-«Μία γυναίκα, ποὺ μοιάζει μὲ τὴν Παναγία, κάθεται ἐδῶ στὸ παγκάρι». Καὶ μὲ ρωτᾷ:

-«Ποῦ εἶναι, παιδί μου; Ποῦ εἶναι, παιδάκι μου;» Δὲν τὴν ἔβλεπε ἡ μητέρα μου.

-«Νά καλὲ μαμά, ἐδῶ στὸ παγκάρι, δὲν Τὴν βλέπεις; Κοίταξε τί ἀνάστημα, τί ὁμορφὴ ποὺ εἶναι, πολὺ ὠραία, λάμπει, μαμά, λάμπει!»

Ἡ γυναίκα αὐτὴ, μόλις φώναξα, βάδισε σιγά-σιγά, ἄνοιξε τὴν Ὡραία Πύλη καὶ μπῆκε μέσα στὸ Ἱερό.

Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω, ὅπου πάω κι ὅπου σταθῶ, αὐτὸ τὸ πρόσωπο βλέπω μπροστά μου.

Κι ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ κάνω τὴν Παράκλησι τῆς Παναγίας. Πολὺ Τὴν ἀγαπῶ. Τέτοια ἀγάπη ποὺ ἔχω στὴν Παναγία, Γερόντισσα, μὰ δὲν λέγεται».

-«Ἔ, εἶπα, ἀφοῦ Τὴν ἀγαπᾷς, νὰ εὐχέσαι καὶ γιὰ μένα».

-«Πολὺ Τὴν ἀγαπάω. Ἀλήθεια, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω». Καὶ τοῦ εἶπα:

-«Ἄφοῦ τόσο Τὴν ἀγαπᾷς, ἀντὶ γιὰ μία φορᾶ, τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ Τῆς κάνης Παράκλησι».

-«Ναί; μὲ ρώτησε, μπορῶ;».

-«Πῶς δὲν μπορεῖς, τοῦ ἀπάντησα, τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα Παράκλησι νὰ κάνης». Τί μεγαλεῖο, τί πίστι πού ἔχουμε!

Σκεφτεῖτε, ἀφοῦ καὶ τώρα πού εἶναι μεγάλος ἄνθρωπος, Τὴν βλέπει μπροστά του, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια! Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ φύγη αὐτὴ ἡ μορφή! Καὶ λέω, γιὰ κοίταξε τί κάνει ὁ Θεός.

Τί ἐμφυτεύτηκε στὴν ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία. Κι ὅταν τὰ διηγείτο, ἄστραφτε τὸ πρόσωπό του, κι ἔβλεπε τὸν θεῖο χορτασμό στὴν καρδιά του.

Ἐμεινα ἀναλογιζόμενη, τί μπορεῖ νὰ συναντήση κανεὶς σ' ἓνα κοσμικὸ ἄνθρωπο! Τὰ ματάκια του μέσα δάκρυζαν, ἀφοῦ μοῦ ἦρθε μέσα στὴν ψυχὴ μου ἓνα ἄλλο πράγμα-τόσο πολὺ ἀντανάκλασε ἡ Χάρις τῆς Παναγίας μέσα στὴν ψυχὴ μου.

Τόση εὐλάβεια αἰσθάνθηκα, τόσο πολὺ ἀλλοιώθηκα, πού, κατὰ κάποιον τρόπο, ἡ ψυχὴ μου ἤθελε νὰ τὸν ἀγκαλιάση. Καὶ ἤθελα νὰ καταλήξω, τί ὠραῖο πράγμα ἡ Κυρία Θεοτόκος νὰ παρουσιάζεται σὲ ὠρισμένους ἄνθρωπους, γιὰ νὰ μᾶς δείξη τὰ μεγαλεῖα πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεὸς στὸν οὐρανο καὶ τὴν ἀγάπη πού ἔχει πρὸς ἐμᾶς! Τί σπουδαῖο, πολὺ σπουδαῖο!

Πηγή: agiazoni.gr